

mende Mand, der har skrevet dette, blot en eneste Gang var en halv Snes Mil ude paa Vesterhavet i oprørt Sø, vilde det være ham en grumme lille Trøst, at der paa Østkysten af Skagen fandtes en Læhavn for os, men derimod vilde det ganske sikkert være ham en større Trøst, om der var, om ikke andet, saa dog i alt Fald en Læmole paa selve Vestkysten. Og det turde jo være et Spørgsmaal, om man ikke bør tage mere Hensyn til Udtalelser fra de Fiskere, som daglig maa færdes der ude, og som jo af og til maa gøre det i oprørt Sø, end til, hvad der udtales af andre, som maaske aldrig have være ude i en Fiskerbaad under saadanne Forhold, at der har været virkelig Fare paa Færde. Af disse Grunde, som jeg her har anført, mener jeg, at Vestkysthavnesagen, naar man vil til at gøre noget paa dette Omraade, maatte have været frem i første Række. Nu er der ganske vist blevet sagt: Hvis man ikke gaar med til en Havn ved Skagen, men vil tage andre Ting i Forbindelse dermed, ødelægger man kun det hele, og i alt Fald har man da saa den Pligt at sige, hvad man saa vil have gjort. Ja, man kan jo meget godt sige, hvad man vilde foreslaa gjort paa Jyllands Vestkyst. Men det var, som jeg har antydet i de Par Ord, jeg her har sagt, ret naturligt, at man lod vestjydske Fiskere eller dem, som ere deres Repræsentanter, faa Lov til at udtale, hvad der efter deres Mening kunde være det vigtigste og det bedste at gøre paa Vestkysten. Det, tror jeg, vilde have en stor Betydning for den hele Sag, og jeg mener ogsaa, at det bør have en stor Betydning for Regering og Rigsdag. En Udtalelse fra deres Side maa have større Betydning, end naar jeg eller et andet Medlem kommer frem her med et Ønske om dette eller hint. Det er kun en ringe Ulejlighed at forespørge Organisationerne. Jeg ved fra ganske paa-lidelig Kilde, at de ere villige til, saa snart man spørger, at give Svar, og det bliver ganske sikkert et Svar, der ikke bliver ud i det blaa. Hvis der altsaa ikke er andet i Vejen, end at man skal sige, hvad man vil have gjort i Sagen, have vi meget let Adgang til at faa dette frem. Af disse Grunde mener jeg, som sagt, at Vestkysthavnespørgsmaalet burde frem i første Række. Naar det imidlertid ikke er sket, mener jeg, at hvis man gaar den Vej, jeg her i ganske korte Træk har antydet, vil det dog føre med sig, at det kunde komme jævnsides med. Thi der er jo intet i Vejen for — jeg antager, at

hverken den højttærede Minister for offentlige Arbejder eller det høje Ting kan have noget som helst derimod — at der efter de Udtalelser, man eventuelt kan vente fra vestjydske Fiskeres Side angaaende denne Sag, samtidig med dette Forslag kommer et Forslag frem om en passende Bevilling til Anlæg blot af en eneste Læmole et eller andet Sted paa Vestkysten, hvor det særlig tiltrænges. Det vilde sikkert bidrage til, at man vilde gøre sig mere fortløbig med Forslaget her, som jo i og for sig kan være meget godt og ganske sikkert gøre Gavn for den Plads, hvor det er paatænkt. Men, som sagt, en Løsning af Vestkystspørgsmaalet eller et Led deri kan jeg for mit Vedkommende ikke skønne, at Forslaget er. Naar det, som jeg før omtalte, siges, at, dersom andre Ting nævnes i Forbindelse med en Havn ved Skagen, er man enten Modstander af, at der bliver gjort noget, eller det er Særinteresser, der gøre sig gældende, maa jeg dog have Ret til at betegne dette som ganske ugrundet Tale. Jeg har sandelig intet imod en Havn hverken ved Skagen eller andre Steder og endnu mindre nogen Særinteresser at varetage i denne Sag. Jeg er fremkommen med disse Udtalelser, fordi jeg synes, at det er retfærdigt, rimeligt og billigt, at man gør, hvad man kan, for at Fiskerbefolkningen paa Vestkysten kan føle, at de ikke ere glemte.

Andersen-Nygaard: Efter alle de mange Taler, vi have hørt, kan jeg fatte mig i Korthed, saa meget mere som jeg kan slutte mig til den sidste ærede Taler. Jeg skal derfor ikke holde noget længere Foredrag, der jo i det væsentlige vilde blive en Gentagelse af, hvad der allerede er sagt. Den foreliggende Sag har tit og ofte været paa Bane her i Rigsdagen, der er i den sidste Menneskealder talt og skrevet en Bunke vedrørende Vestkystforholdene, særlig Havneforholdene. Navnlig er Sagen bleven rigtig aktuel hver Gang efter de store Ulykker, som vi desværre saa jævnlig have haft derovre. Der er da kommet en Stemning frem for at træffe Foranstaltninger, der kunde sikre Fiskerne mod slige Ulykker. Men som Regel er det gaaet saaledes, at disse Stemningsudbrud have givet sig Udslag i Indsamlinger for at afhjælpe den øjeblikkelige Nød blandt de efterladte. Det er ganske vist et smukt Udslag, men det er ikke tilstrækkeligt, og langt bedre vilde det have været, om man havde taget fat paa Foranstaltninger, der kunde sikre de efter-